ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΑΝΘΕΑΚΗ: «ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΟΥ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΥ ΘΕΛΩ ΝΑ ΞΕΧΑΣΩ, ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΑ ΩΣ ΠΕΡΑ»

ΜΑΙΡΗ ΓΚΑΖΙΑΝΗ27 DECEMBER 2017

ΒΙΒΛΙΟΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΜΑΙΡΗ ΓΚΑΖΙΑΝΗ

Η Δήμητρα Μανθεάκη είναι μια πολύ δραστήρια γυναίκα. Οι σπουδές της στην Ελληνική και Αγγλική Φιλολογία, την οδήγησαν να διατηρεί για χρόνια φροντιστήρια Ξένων Γλωσσών, ενώ οι σπουδές της στην Ιστορία και την Αρχαιολογία την οδήγησαν να διατελεί μέλος της Παγκόσμιας Οργάνωσης για την Επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα (IPSACI). Το ανήσυχο πνεύμα της την οδήγησε στη συγγραφή, όπου συνήθως επιλέγει να καταγράφει με τη συγγραφική της πένα αληθινές ιστορίες.

ΜΑΙΡΗ ΓΚΑΖΙΑΝΗ: Γεννηθήκατε στα Γιάννενα, μεγαλώσατε στη Σπάρτη και κατοικείτε στην Αθήνα. Τι συμβολίζει η καθεμία από αυτές τις τρεις πόλεις, για εσάς;

ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΑΝΘΕΑΚΗ: Τα Γιάννενα είναι η γενέτειρά μου και τα αγαπώ, αλλά στη Σπάρτη μεγάλωσα και όλες οι παιδικές και εφηβικές αναμνήσεις μου είναι συνδεδεμένες μ' αυτήν. Η Αθήνα είναι η πόλη της πραγμάτωσης των ονείρων μου για ανώτατες σπουδές, επαγγελματική αποκατάσταση και δημιουργία οικογένειας που είναι και ο απώτατος σκοπός των περισσότερων ανθρώπων.

Μ.Γ.: Σπουδάσατε Ελληνική και Αγγλική Φιλολογία καθώς και Ιστορία και Αρχαιολογία. Τι σας ώθησε προς αυτή την κατεύθυνση;

Δ.Μ.: Η κλίση μου προς τη θεωρητική κατεύθυνση των σπουδών, η αγάπη μου για τη διδασκαλία αλλά και η δυνατότητα που μου προσέφερε η Αγγλική φιλολογία να ανοίξω φροντιστήρια Ξένων Γλωσσών και να έχω την οικονομική ανεξαρτησία που πάντοτε ήταν ζωτικός παράγοντας για μένα.

Μ.Γ.: Διατηρούσατε για χρόνια φροντιστήρια ξένων γλωσσών. Ποια εμπειρία αποκομίσατε από την επαφή σας με τα παιδιά;

Δ.Μ.: Τα παιδιά είναι ο θησαυρός κάθε έθνους και ως τέτοιος πρέπει πάντοτε να αντιμετωπίζεται. Η επαφή μαζί τους, μου έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσω πολλούς διαφορετικούς χαρακτήρες, να ενημερώνομαι διαρκώς για όσα πρέσβευαν οι νεότεροι, να ασπάζομαι ή να απορρίπτω καινούργιες ιδέες και, κυρίως, πέρα από την εκπαίδευση που τους προσέφερα εγώ ή οι καθηγητές μου, να στέκομαι δίπλα τους, να συζητώ τα προβλήματά τους και να βρίσκουμε μαζί λύσεις.

Μ.Γ.: Είστε μέλος του Δ.Σ. της Παγκόσμιας Οργάνωσης για την Επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα (IPSACI). Ποιες κινήσεις γίνονται προκειμένου να επιτευχθεί το ποθούμενο αποτέλεσμα;

Δ.Μ.: Πάρα πολλές κινήσεις, σε παγκόσμια κλίμακα, τόσο από την IPSACI, όσο και από πολλές άλλες οργανώσεις που ασχολούνται σοβαρά με το θέμα αυτό. Το ζήτημα είναι τι κάνουν σχετικά με το ζήτημα αυτό οι εκάστοτε κυβερνήσεις της χώρας μου που το παρακάμπτουν ευσχήμως και όχι οι διάφορες οργανώσεις που ομολογουμένως αφιερώνουν πολύ χρόνο και κόπο προκειμένου να επιτευχθεί η πολυπόθητη επιστροφή.

Μ.Γ.: Με τη συγγραφή βιβλίων πότε αρχίσατε ν' ασχολείστε;

Δ.Μ.: Το πρώτο μου βιβλίο «Εγώ, η γυναίκα του Ταλιμπάν» εκδόθηκε το 2005. Τα προηγούμενα χρόνια δεν είχα καθόλου χρόνο για να μπορέσω να ασχοληθώ με τη συγγραφή.

Μ.Γ.: Προσφάτως κυκλοφόρησε το βιβλίο σας με τίτλο «Η αλήθεια που θέλω να ξεχάσω». Σε τι παραπέμπει ο τίτλος του;

Δ.Μ.: Στο πρόσφατο βιβλίο μου «Η αλήθεια που θέλω να ξεχάσω», ο τίτλος του παραπέμπει σε μια πολύ δυσάρεστη εμπειρία της ηρωίδας, της Περσεφόνης, που ήθελε να τη διαγράψει από τη μνήμη της γιατί την πόνεσε πολύ, αλλά και στον άλλο ήρωα, τον Αντόνιο, που και αυτός ήθελε να ξεχάσει τον φρικτό τρόπο με τον οποίο φέρθηκε απέναντι στο κορίτσι που τον λάτρευε.

Μ.Γ.: Πότε κάποιος θέλει να ξεχάσει την αλήθεια;

Δ.Μ.: Κάποιος θέλει να ξεχάσει την αλήθεια όταν αυτή είναι επονείδιστη και φέρνει αναταράξεις ενοχών και τύψεων στην ψυχή του, εάν και εφόσον βέβαια αφυπνιστεί ο μεγάλος και αυστηρός κριτής που λέγεται συνείδηση.

Μ.Γ.: Υπήρξε κάποια αφορμή που σας γέννησε την ιδέα του συγκεκριμένου βιβλίου;

Δ.Μ.: Αφορμή υπήρξε η πραγματικότητα που με συγκίνησε και θέλησα να την καταγράψω, αφού η ιστορία είναι αληθινή και δεν έχουν αλλαχθεί ούτε τα ονόματα των πρωταγωνιστών.

Μ.Γ.: Πέρα από τα ιστορικά γεγονότα που είναι αληθή, υπάρχουν στο βιβλίο σας καταστάσεις και πρόσωπα που υπήρξαν πραγματικά;

Δ.Μ.: Όπως προανέφερα, σε αυτό το βιβλίο τόσο τα πρόσωπα όσο και οι καταστάσεις είναι πραγματικά πέρα ως πέρα.

Μ.Γ.: Στα 1930, μια ερωτική παρόρμηση του Αντόνιο προκαλεί μια σειρά από εξελίξεις. Οφείλεται στη συγκεκριμένη εποχή που συμβαίνει το γεγονός;

Δ.Μ.: Σαφώς και οφείλεται στη συγκεκριμένη εποχή, με τους αυστηρούς ηθικούς κανόνες, με τα ανύπαρκτα δικαιώματα των γυναικών και τις σκληρές τιμωρίες που επιβάλλονταν σ' αυτές για κάθε παράπτωμα που λέκιαζε υποτίθεται την τιμή και την υπόληψη των οικογενειών τους. Σήμερα τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά και δεν νομίζω ότι θα δινόταν έκταση σε τέτοιας μορφής ζητήματα ούτε θα λαμβάνονταν απαράδεκτα μέτρα τιμωρίας για παραβάτες κανόνων ηθικής.

Μ.Γ.: Η συμπεριφορά των γονιών της Περσεφόνης πιστεύετε ότι μπορεί να συναντάται και σήμερα;

Δ.Μ.: Ναι, συναντάται και σήμερα σε απομακρυσμένες και οπισθοδρομικές κοινωνίες, αλλά και εκτός Ελλάδος σε κράτη κυρίως της Ανατολής, όπου συμβαίνουν απαράδεκτα πράγματα σε βάρος των γυναικών, κυρίως όταν παραβαίνουν κανόνες που αφορούν στους ηθικούς κώδικες των κλειστών συνήθως, κοινωνιών.

Μ.Γ.: Η Περσεφόνη είναι θύμα ενός γεγονότος που προκαλεί συμπεριφορές και καταστάσεις. Είναι όμως το μοναδικό θύμα, ή δημιουργείται ένα γαϊτανάκι που παρασύρει θύτες και θύματα;

Δ.Μ.: Εκ των πραγμάτων δημιουργείται ένα γαϊτανάκι που μετατρέπει σε θύματα και τα άλλα πρόσωπα του βιβλίου, γιατί γίνονται τόσες ανατροπές που αλλάζουν τη ροή των γεγονότων, ακόμα και τον αμετακίνητο τρόπο σκέψης εκείνων που φέρονταν με περισσή σκληρότητα για χρόνια ατέλειωτα ακόμα και στα ίδια τους τα παιδιά.

Μ.Γ.: Στο βιβλίο σας περιγράφετε καταστροφές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου με λεπτομέρειες, ειδικά στη Μανίλα (Φιλιππίνες). Από πού αντλήσατε τόσο λεπτομερείς πληροφορίες;

Δ.Μ.: Από αυτούς που τις έζησαν, αφού κατοικούσαν εκεί εγκλωβισμένοι λόγω του πολέμου και για χρόνια έπαιζαν τη ζωή τους κορόνα-γράμματα, προκειμένου να επιβιώσουν και να καταφέρουν να γυρίσουν στην πατρίδα τους.

Μ.Γ.: «Πόσα παιχνίδια παίζει η φαντασία στον άνθρωπο προκειμένου να διατηρήσει αλώβητη την ελπίδα στην καρδιά του. Ακόμα και τα δεδομένα και αποδεδειγμένα διαστρεβλώνει…», γράφετε σε ένα σημείο. Η ελπίδα στηρίζεται στην αυταπάτη;

Δ.Μ.: Πολλές φορές η ελπίδα στηρίζεται στην αυταπάτη αλλά πάντοτε αποτελεί μια τροφοδότρια δύναμη κουράγιου και υπομονής προκειμένου να μην καταρρακωθούν εντελώς το ηθικό και οι αντοχές του ανθρώπου.

Μ.Γ.: «Άραγε, θα θελήσει η μοίρα να της δώσει την ευκαιρία να ξαναφτιάξει τη ζωή της και να γνωρίσει επιτέλους την πραγματική ευτυχία;» αναφέρετε στο οπισθόφυλλο. Εκτός από τη μοίρα, οι προσωπικές επιλογές τι θέση έχουν στη ζωή των ηρώων του βιβλίου;

Δ.Μ.: Οι προσωπικές επιλογές είναι συνήθως οι καθοριστικοί παράγοντες στη διαμόρφωση των καταστάσεων στη ζωή των ανθρώπων, αλλά στο βιβλίο μου η μοίρα αλλά και οι χαρακτήρες των προσώπων θα συμβάλλουν στις καταιγιστικές εξελίξεις. Δεν μένει παρά να διαβάσει ο αναγνώστης το πόνημά μου και να βρει απαντήσεις στα ερωτηματικά που αναφύονται…

Μ.Γ.: Αφού σας ευχαριστήσω και σας ευχηθώ καλοτάξιδο το βιβλίο σας, θα σας ζητήσω να κλείσετε, αυτή τη συνέντευξη, με μια δική σας φράση.

Δ.Μ.: Ευχές στους αναγνώστες του Books and Style από την ηρωίδα του καινούργιου βιβλίου της συγγραφέως Δήμητρας Μανθεάκη που είναι βασισμένο σε πραγματικά γεγονότα:
-Εγώ, η Περσεφόνη Λυδάκη, εύχομαι στην Άννα Πατέρα Καλά Χριστούγεννα και ευτυχισμένο το 2018.
Με πολλή αγάπη,
Περσεφόνη Λυδάκη, από την «Αλήθεια που θέλω να ξεχάσω».

**Το βιβλίο «Η αλήθεια που θέλω να ξεχάσω» της Δήμητρας Μανθεάκη κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός.*

Βιογραφικό

Η Δήμητρα Χρηστίδου-Μανθεάκη γεννήθηκε στα Γιάννενα και μεγάλωσε στη Σπάρτη. Σπούδασε Ελληνική και Αγγλική Φιλολογία και συνέχισε τις σπουδές της στο Ιστορικό και Αρχαιολογικό Τμήμα της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών. Εργάστηκε πολλά χρόνια ως επιχειρηματίας, διατηρώντας φροντιστήρια ξένων γλωσσών. Είναι παντρεμένη με τον Αλέξη Μανθεάκη, γνωστό επικοινωνιολόγο, συγγραφέα και πολιτικό αναλυτή. Κατοικεί στην Αθήνα με τον σύζυγό της και τη δημοσιογράφο

κόρη της Μαρίνα. Με την ιδιότητα της αρχαιολόγου είναι μέλος του Δ.Σ. της παγκόσμιας οργάνωσης για την επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα IPSACI (The International Parthenon Sculptures Action Committee) που αριθμεί 240.000 μέλη στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Από τις Εκδόσεις Ψυχογιός κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της Εγώ, η γυναίκα του Ταλιμπάν, Είχα μόνο εσένα, Ο θρόνος της ευτυχίας και Η αλήθεια που θέλω να ξεχάσω.